

Sygn. akt. IV Ka 518/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Aleksander Ostrowski

Protokolant Artur Łukiańczyk

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2016 r. sprawy

E. D. córki C. i A. z domu R.

urodzonej (...) w P.

obwinionej z art. 96 § 3 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obwinioną

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia

z dnia 18 lutego 2016 r. sygn. akt VI W 5165/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że obwinioną E. D. uniewinnia od zarzucanego jej czynu;

II. kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 518/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 18 lutego 2016r.sygn.akt VIW 5165/15 uznano obwinioną E. D. winną tego, że:

I. że w dniu 18.03.2015 r. do godz. 20:30 we W. na ul. (...) w piśmie nadesłanym do siedziby Straży Miejskiej będąc współwłaścicielem pojazdu marki F. o nr rej (...) nie wskazała na żądanie uprawnionego organu komu powierzyła pojazd, którego kierujący w dniu 10.02.2015 r. o godz. 08:35 we W. na ul. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 23 km/h, tj. popełnienia czynu stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw wymierzono jej karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) zł;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciążono obwinioną kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierzono jej opłatę w kwocie 30 zł.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obwinioną. W treści apelacji zarzucono zaskarżonemu orzeczeniu obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku tj.:

1. art. 7 kpk w zw. z art. 424§1 pkt 1 kpk w zw. z art. 8 i 82 kw poprzez oparcie zaskarżonego orzeczenia na podstawie ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd z naruszeniem zasady obiektywizmu oraz poprzez błędne uznanie, iż jako współwłaściciel pojazdu wyłącznie obwiniona miała obowiązek udzielić informacji Straży Miejskiej komu został

powierzony do kierowania stanowiący jej współwłasność samochód marki P. o nr rej. (...) w dniu 10. 02. 2015r. o godz. 8.35, podczas, gdy wiedzę na ten temat posiadał współwłaściciel, który nie został wezwany do złożenia oświadczenia w tym przedmiocie;

2. art. 424§1 pkt 1 kpk w zw. z art. 82 kpw poprzez pominięcie przez Sąd orzekający w sprawie w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku dowodów zgromadzonych w sprawie, które wskazywały na niewinność obwinionej, mianowicie poprzez całkowite pominięcie i brak odniesienia się do pisma, w którym obwiniona wskazała współwłaściciela przedmiotowego pojazdu;

3. art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw poprzez przyjęcie, przekraczające swobodną ocenę dowodów z naruszeniem zasady domniemania niewinności uznanie przez Sąd, że zgromadzony w sprawie materiału dowodowego w szczególności złożone wyjaśnienia i nieczytelne zdjęcie z fotoradaru potwierdzają, iż obwiniona nie miała wiedzy, a tym możliwości wskazania, kto kierował przedmiotowym pojazdem.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Po zapoznaniu się i szczegółowym przeanalizowaniu akt sprawy należy uznać, iż Sąd Rejonowy procedując w sprawie, czynił to w sposób prawidłowy, zgodnie z obowiązującymi przepisami. Poczynione w sprawie ustalenia przez Sąd I instancji nie były kwestionowane. Nie budziło najmniejszych wątpliwości, że obwiniona była w krytycznym czasie współwłaścicielem samochodu marki F. o nr rej (...). Bezpornym było również i to, że nieustalona osoba kierująca w/ w samochodem należącym w dniu 10. 02. 2015 roku przekroczyła dopuszczalną prędkość na ulicy (...) we W..

Obwiniona nie kwestionowała także tego, że na wezwanie Straży Miejskiej oświadczyła, że nie jest w stanie wskazać, komu w tym dniu powierzyła samochód lub kto go faktycznie użytkował. Nie sposób jednak zaakceptować poglądu wyrażonego przez Sąd Rejonowy, że dokonane ustalenia faktyczne pozwalają na przypisanie obwinionej winy co do czynu z art. 96 § 3 k.w.

Sąd Odwoławczy nie podziela poglądu, że skoro obwiniona nie wskazała, że pojazd został użyty wbrew jej woli i bez jej wiedzy, to ponosi winę za zarzucone jej wykroczenie. Akceptuje natomiast w pełni wyrażane w judykaturze i doktrynie stanowisko, zgodnie z którym wykroczenie z art. 96§3 kw może być popełnione tylko umyślnie, a skoro tak, to Sąd Rejonowy poza ustaleniem winy tzn. stwierdzeniem, że obwiniona jest osobą dorosłą, zna przepisy prawa, nie miała przeszkód aby się do nich zastosować i nie zachodziła wobec niej żadna z okoliczności wyłączających winę, miał obowiązek również ocenić stronę podmiotową. W tym znaczeniu obowiązany był ustalić, czy obwiniona wykroczenie popełniła w zamiarze bezpośrednim, czy w zamiarze ewentualnym i wykazać, na czym opiera swoje stanowisko, czego jednakże nie uczynił.

Tymczasem przeprowadzona przez Sąd Odwoławczy analiza zgromadzonych w sprawie dowodów prowadzi do wniosku, że nie można obwinionej przypisać umyślności w zamiarze bezpośrednim oraz ewentualnym. E. D. nie odmówiła wskazania osoby kierującej pojazdem, a stwierdziła jedynie, że nie może tego uczynić z dwóch powodów. Po pierwsze, fotografia pojazdu wykonana w czasie rejestracji prędkości jest tak niewyraźna, że nie może ustalić, kto tym pojazdem kierował. Wyjaśnienie obwinionej polega na prawdzie. Zdjęcie zostało załączone do akt sprawy (k.4). Zarejestrowany obraz pozwala na ustalenie marki pojazdu i numeru rejestracyjnego. Osoba kierowcy jest jednak całkowicie niewidoczna. Po drugie obwiniona podała, że pojazd jest użytkowany zamiennie przez nią, jak i przez drugiego współwłaściciela (męża, który to mógł powierzyć samodzielnie pojazd innej osobie), a czasami również przez inne osoby. Żaden z przeprowadzonych dowodów nie podważył wiarygodności wyjaśnień obwinionej.

Przypisanie obwinionej winy wymagało ustalenia, że nie wskazując osoby kierującej pojazdem działała z zamiarem bezpośrednim, bądź ewentualnym. Zgromadzone dowody nie uzasadniają tezy, że obwiniona działała w zamiarze bezpośrednim, to jest chcąc tego, aby osoba, która popełniła wykroczenie drogowe nie została ujawniona, świadomie i celowo i nie poinformowała właściwych służb o tym, kto w dniu 10. 02. 2015r. roku kierował należącym do niej i jej

męża pojazdem. Zgromadzone dowody nie pozwalają również na przypisanie obwinionej zamiaru ewentualnego. Z zamiarem ewentualnym mamy do czynienia wówczas, gdy sprawca uświadamia sobie pewien skutek, jako możliwy, ku któremu zdąża, jednak godzi się na to, by nastąpił. Inaczej mówiąc sprawca godzi się na popełnienie czynu zabronionego, przy czym dążąc do tego celu jest mu obojętne, czy skutek taki nastąpi, czy też nie. Samo zachowanie sprawcy i spowodowanie skutku nie dowodzi jeszcze umyślności przestępstwa. Nie można domniemywać zgody sprawcy na powstały skutek czynu, lecz musi zostać wykazane, że zgoda na skutek stanowiła jeden z elementów procesu zachodzącego w psychice sprawcy. W przypadku zachowania obwinionej taka sytuacja nie występuje. Nie sposób bowiem wykluczyć, że obwiniona nie miała wiedzy, kto kierował pojazdem, a wpływ czasu, liczba osób użytkujących jej samochód, taki stan usprawiedliwiał.

Postępowanie sądowe – wbrew pogładowi Sądu I instancji – nie dostarczyło dostatecznych materiałów pozwalających na przypisanie obwinionej zarzucanego jej wykroczenia, co w konsekwencji skutkowało wyrokiem uniewinniającym i obciążeniem kosztami tegoż postępowania Skarbu Państwa.